

סדרת ההמשך
לזינוק בל, ילדת-פיות

אשכר ארבליך-בריפמן

אסרלד, ילדת-פיות

פריחתה של רוח

פרק ראשון

הערפל הסמיך שמעל אגם וּקָךְ עמד להתפוגג בדיוק כאשר חשה אֶמְרֵלָד לפתע דבר מה מוזר. לרגע נראה היה לה כי העולם עצר מלכת. מבעד לחלון חדרה, שהיה פתוח לכדי סדק צר, לא נשמע אף לא ציוץ יחיד של ציפור, והענן הלבן והצפוף, שעיטר כמעט תמידית את האגם הנשקף מחלונה, פסק מנוע. אמרלד הביטה בו, נשענת על הזוגית הקפואה, ותחושת מחנק אחזה בגרונה. היא התקשתה לנשום והתאמצה להשיב אוויר לריאותיה. אחר כך פתחה את החלון לרווחה והשעינה את מרפקיה על האדן הלבן, במחשבה שהדבר יקל במקצת על נשימתה. האוויר שבחוץ, שבדרך כלל היה קריר ונעים, לעתים אפילו קר מדי, מיאן לזרום פנימה. האגם נראה אפור וקודר, וצל הענן שמעליו רק הכהה את צבעו אף יותר ושיווה לו מראה כמעט מפחיד. אמרלד הניחה את ידה על לוח לבה וניסתה להסדיר את נשימתה.

לפתע חשה דקירה חדה מפלחת את שִׁכְמוֹתֶיהָ. מעולם לא חשה תחושה כזו קודם לכן. זה פָּאב. לא היה זה כאב בלתי נסבל, אך היה זה בהחלט כאב מעיק, ככאב שגורמת שריטה עמוקה שמבקעת את העור לשניים. מצחה התכווץ בדאגה. היא התקרבה אל המראָה האליפטית בעלת מסגרת

העץ הלבנה, שהיתה תלויה בחדרה, סמוך למיטתה, הסתובבה וניסתה לבחון את שכמותיה, אך ללא הצלחה. הכאב הפועם נחלש מעט, אך הדקירה עדיין הורגשה היטב. היא התנשפה. מצחה נמלא אגלי זיעה קטנים. היא הוסיפה להביט במראה, ואז, בתוך רגע אחד קרה דבר מופלא, שאותו יכלה אמרלד רק לדמיין לעצמה כשהיתה עוצמת לפעמים את עיניה, או קוראת בספרים, אך בוודאי לא ציפתה כי יקרה במציאות. היא נרעדה. משתי שכמותיה החלו לבקוע בעדינות שתי כנפיים לבנבנות ודקיקות, שנראו שברירות מאוד, וגופה החל אט אט להתכווץ.

היא פלטה צווחת בהלה קצרה ונפלה על אחוריה. זו היתה תחושה משונה שכמותה טרם חוותה מימיה. סחרחורת אחזה בה. היא חשה שהחדר סביבה גדל והולך ומסתחרר כולו. כעבור כמה רגעים מבהילים פסק החדר מלגדול.

אמרלד ניסתה לקום ולהיאחז באחד הרהיטים. אך לפתע הכול נראה כה גדול, עד כי התקשתה למצוא דבר מה להיאחז בו. היא ביקשה לבחון את גופה, אך המראָה האליפטית היתה כעת גבוהה מדי וחדלה לשקף את בבואתה. היא הרימה את זרועותיה והביטה בהן בחשש. הן נראו רגילות לגמרי, פרט לציפורניים, אשר קיבלו גוון שנהב זוהר, כצבע הפנינה.

מה קורה לי? תהתה בחשש מתגבר והשפילה מבט כדי לבחון גם את רגליה. דמעות ריצדו בעיניה ושיניה נקשו בפחד. בלי משים מתחה את כנפיה החדשות והחלה מרפרפת בהן חרש. בתוך רגע נמלא השטיח אבקת נוצצים כסופה בעלת ניחוח נעים של קינמון.

אמרלד הביטה סביבה המומה ובחנה את האבקה הזוהרת שמילאה את החדר. אני בוודאי חולמת, ניסתה להרגיע את עצמה, כנראה נרדמתי או שאני פשוט חולמת בהקיץ. הלוא עד לפני רגע עמדתי מול החלון, שעונה על האדן, והנה עכשיו... דמעות פחד פרצו מעיניה, זרמו במורד לחייה וסימנו בהן שני ערוצים שקופים. יפחה זעירה בקעה מגרונה.

"אמרלד?" נשמע קולה של אמה מעבר למסדרון הקומה השנייה.

אמרלד שמעה את הפסיעות שהתקרבו אל החדר. היא לא ידעה מה עליה לעשות, כיוון שעדיין היתה מבולבלת כהוגן וכלל לא בטוחה אם מדובר בחלום או במציאות. לכן פשוט הוסיפה לעמוד במרכז החדר, חסרת אונים ובוכייה, והביטה סביבה בדאגה.

"אמי?" דלת חדרה, שהיתה סגורה למחצה, נפתחה כעת לגמרי.

"אמי? אמרלד? הכול בסדר? איפה את?"

גופה של אמרלד רעד כעלה נידף.

"אני כאן, אמא..." השיבה בקול חלוש, "על הרצפה, ממש מולך..." יפחה נוספת בקעה מגרונה. "אמא..." ייבבה, "אני לא יודעת מה קרה לי..."

ווינטר גחנה קדימה ותרה בעיניה אחר פתח, עד שלפתע הבחינה בה עומדת מולה על השטיח ומנופפת בכנפיה הזעירות. קריאת הפתעה בקעה מפיה ולאחריה הפציע על פניה חיוך של הקלה מלווה בפרץ צחוק מתגלגל.

"אמי!" קראה ומחאה כף, "אמי שלי! אמי שלי, מזל טוב! את ילדת-פיות!" היא היתה כה נרגשת ומאושרת, עד כי

לרגע לא הבחינה במצוקתה של בתה. "אבא ישמח כל כך!" הוסיפה. "הו, אָמִי, אני כל כך גאה בך, ילדה שלי! למען האמת, כבר התחלתי לדאוג, הלוא את כבר ילדה גדולה, בת אחת-עשרה... חשבתי שזה לעולם לא יקרה..."

אמרלד הביטה באמה במבט מבוהל, ועיניה, שגונן טורקיד-ירוק-כחול כגון אבן הברקת, היו מוצפות דמעות ואדומות מבכי. רק אז הבחינה ווינטר כי כולה רועדת, מבוהלת עד מוות.

היא התיישרה בעדינות על השטיח, לצדה, והסבירה במילים פשוטות ככל האפשר, "הכול בסדר, אמרלד. הכול בסדר, ילדה שלי. מגיעות לך ברכות. היום הפכת, לראשונה בחיך, לילדת-פיות!"

אמרלד ניענעה בראשה נמרצות בחוסר שביעות רצון. היא לא ידעה מה פירוש להיות ילדת-פיות, אך ידעה מעל לכל ספק שאיננה מעוניינת בתפקיד.

"נבחרת לגשר בין העולם שלנו ובין עולם קסום ומופלא, אָמִי," המשיכה ווינטר להסביר, "עוד מעט תתעופפי לשם ותזכי להכיר פיות ושלל יצורים שכמותם לא תוכלי אפילו לדמיין. צפויות לך אינספור הרפתקאות, את תראי שזה יהיה נהדר, אָמִי, את עוד תראי!"

"אבל..." משכה אמרלד באפה ומחתה את דמעותיה, "אני לא רוצה להיות ילדת-פיות! אני... יש לי עיסוקים אחרים... כלומר, אני... למה שאהיה ילדת-פיות? ומה זה אומר בכלל? אוי, אמא, אני מרגישה שיצאתי מאחד הספרים שלך..."

ווינטר חייכה וליטפה את ראשה הזהוב. "גם אביך וגם אני היינו ילדי-פיות," הסבירה, "לכן תמיד ידענו שקיים

סיכוי גבוה שגם את תהיי ילדת-פיות כשתגדלי, והנה סוף-סוף זה קרה. אבא כבר חשב שלעולם לא תהפכי לכזו, כי כבר מאוחר מדי. רוב ילדי-הפיות נהפכים לכאלה בגיל צעיר יותר."

"ומה עם רופי?" התעניינה אמרלד באחותה הקטנה, מוכנה למסור לה את התפקיד כאן ועכשיו.

"רובי עדיין קטנה מדי," הסבירה ווינטר, "ואי אפשר בשלב זה לדעת אם כשתגדל תהפוך גם היא לילדת-פיות. את מבינה, בסופו של דבר זה עניין גנטי, כמו צבע עיניים או צבע שיער..."

"אבל לי יש עיניים בצבע הברקת, ולך ולאבא לא!" טענה אמרלד, "אפילו לרובי אין כאלה עיניים. יצאתי שונה מכם! אני לא מבינה למה הפכתי בכלל לילדת-פיות!"

"זה מה שרציתי לומר לך," אמרה ווינטר בסבלנות, "קורה שצבע עיניו של ילד לא תואם את זה של הוריו. מאותה הסיבה גם לא יכולנו להיות בטוחים שתהיי ילדת-פיות! הגנטיקה אולי מגבירה את הסיכויים להיות דומים להורים, אבל לא תמיד זה עובד. אצלך זה קרה, ואני שמחה מאוד שלפחות אחת מבנותינו היא ילדת-פיות... כשרובי תגדל, נגלה כולנו אם גם היא ילדת-פיות או לא."

"זה לא הוגן," כיווצה אמרלד את גבותיה, "זה לא הוגן שאני ילדת-פיות ורובי לא!"

ווינטר צחקה. "אני חושבת שזה בדיוק מה שרובי היתה אומרת אילו ידעה שאת ילדת-פיות והיא לא... זו ברכה להיות ילדת-פיות, אמרלד, זה אושר, זה כבוד גדול, את עוד תראי. אני בטוחה שאין ילד בעולם שלא היה שמח להתחלף איתך."

"אני מוכנה להתחלף כבר עכשיו עם כל מי שרוצה!"
הודיעה אמרלד הנסערת.

ווינטר ליטפה בעדינות באצבעה את גבה הקטן השפוף
וניסתה להרגיעה.

"אז לעולם לא אהיה שוב ילדה רגילה?" נבהלה אמרלד,
"זהו? אשאר ככה לנצח?"

"ודאי שתהיי גם ילדה רגילה," אמרה ווינטר בחיוך, "את
שולטת בכך. את מחליטה מתי להיות ילדה רגילה ומתי להיות
ילדת-פיות. בימים תהיי ילדה רגילה, כמו תמיד, ובלילות
תוכלי להפוך את עצמך לילדת-פיות."

"אה..." ניצוץ של תקווה ניצת בעיניה הכבויות של אמרלד,
"אז אולי המצב לא גרוע עד כדי כך..."

"המצב לא גרוע בכלל," עורדה אותה ווינטר, "חכי ותראי.
את לא תצטערי."

דממה השתררה בחדר. אמרלד נזקקה לזמן כדי לעכל את
המידע. ווינטר הבינה זאת והשתתקה.

"אז איך אני חוזרת להיות ילדה רגילה?" שאלה אמרלד,
"כי נראה לי שמספיק לי בינתיים עם כל הקטע הזה..."

ווינטר צחקה. "את צריכה פשוט להתרכז, חמודה. תתרכזי
בשכמות שלך וקחי נשימות עמוקות."
אמרלד עשתה כדבריה.

"ועכשיו נסי לדמיין כיצד את מקפלת את הכנפיים פנימה,
בחזרה אל תוך הגוף."

גופה של אמרלד התקער. היא התאמצה מאוד.

"יופי, אָמִי," עורדה אותה ווינטר, "חצי מהכנפיים כבר
בפנים. תמשיכי לחשוב על זה, ואל תתאמצי כל כך. זה לא

אמור להיות כרוך במאמץ, רק במחשבה על כך, במחשבה שְלווה ורגועה. המשיכי לנשום עמוק והשאירי את הגוף כך, מקופל אל תוך עצמו, זה עוזר."

אמרלד ישבה על השטיח, מכודרת כעובר, ולאט לאט הצליחה להחזיר את כנפיה פנימה ולהעלימן. בהדרגה החל גופה לצמוח מחדש, עד שהגיע לגודלו הרגיל.

ווינטר חייכה. גם אמרלד חייכה בהקלה. היא קמה ממקומה, עדיין מסוחררת, ובחנה בדאגה את בבואתה שבראי. לא היה זכר לכנפיים הלבנות העדינות ולציפורניים הזוהרות שגונן כגון הפנינה. הכול נעלם כלא היה. אמרלד שיפשפה את עיניה. עדיין לא היתה משוכנעת בכל מאת האחוזים שאינה חולמת. היא השפילה את מבטה ואז הבחינה בשאריות של אבקה נוצצת על שטיח החדר.

"אוי..." גימגמה, "מה זאת האבקה הזאת?" היא התכופפה ומוללה מעט אבקה בין אצבעותיה.

"זו אבקת-קסם, הסבירה ווינטר, "היא נושרת מהכנפיים שלך בכל פעם שאת מנופפת בהן. זה בסדר, זה טבעי לגמרי. אני זוכרת עד כמה זה היה מרגיז את סבתא לורה כשהייתי משירה אבקה כזו על שטיח החדר שלי. תמיד היתה מתלוננת שזה סותם לה את שואב האבק..."

אמרלד הביטה בה בשאלה, "סבתא לורה? מה, היא ידעה שהיית ילדת-פיות?"

"ודאי שהיא ידעה, השיבה ווינטר. "תתפלאי לשמוע, אבל גם היא עצמה היתה ילדת-פיות, ולא רק היא, גם סבא טום!" עיניה של אמרלד התרחבו בהשתאות, "איך... איך זה ייתכן?...?"

ווינטר ליטפה את כתפיה. "יש לך הרבה מידע לעכל, הא, אָמִי?" אמרה. "גם הסבא השני שלך היה ילד־פיות," הוסיפה, אם כי חששה להכביר מילים ולכלכל עוד יותר את אמרלד המכולבלת ממילא.

שפתה התחתונה של אמרלד נשמטה. היא עמדה כך, פעורת פה, ולא השיבה. כל עולמה המוכר והידוע התערער באחת. הכול השתנה לפתע. בזה הרגע התברר לה שהיא נצר לשושלת ארוכה של ילד־פיות, אם כי עדיין לא לגמרי הבינה את משמעות היותה ילד־פיות. היא גם התפלאה לשמוע שישנם גם ילד־פיות, בנים, כמו אביה וכמו שני סביה.

"חכי כאן רגע," ביקשה ווינטר ויצאה בדילוג קליל מהחדר. היא שבה כעבור רגע, נושאת בידה קופסת תכשיטים קטנטנה בצבע סגול.

"זה בשבילך, אָמִי," אמרה בקול רועד. "שנים המתנתי כדי לתת לך את זה. זו מתנה מאבא וממני. ראוי היה שאחכה עד שאבא ישוב מהכנס שלו, אבל אני לא יכולה להתאפק..." היא הושיטה לאמרלד את הקופסה.

אמרלד לקחה אותה ופתחה את המכסה הקטן. בתוך הקופסה, על גבי מצע ספוגי רך, נחה שרשרת כסף דקיקה שעליה הושחל תליון קטנטן בצורת טיפה, עשוי אבן חן ששינתה מדי רגע את צבעה.

"וואו..." התפעלה אָמִי, "תודה, אמא, זה מקסים!" "זהו תליון מיוחד מאוד," הסבירה ווינטר, "קיבלתי אותו כשהייתי צעירה."

"ממי קיבלת אותו?" תהתה אָמִי, "מסבתא לורה?"

ווינטר חייכה. "הוא הוענק לי בידי קמליה, ראש מועצת הפיות. גם איך קיבל תליון זהה..."

אמרלד הרימה את עיניה לעבר אמה ואחר שבה להתבונן בתליון הזוהר. כעת התחלף צבעו מירוק לוורוד עמוק.

"התליון הזה נוצר משבבים קטנטנים של אבני־הכוח של כל פיות ארץ־קסם גם יחד," הסבירה ווינטר, "ולכן הוא מיוחד במינו."

"איפה התליון של אבא?" שאלה אמרלד לאחר שתיקה קלה.

"אבא ואני שומרים אותו עבור רובי," השיבה ווינטר. "אם רובי תהפוך גם היא בעתיד לילדת־פיות, היא תקבל את התליון השני."

"ואם לא?" הקשתה אמרלד. "אם היא לא תהיה ילדת־פיות כשתגדל?"

ווינטר משכה בכתפיה. "נחצה את הגשר כשנגיע אליו," אמרה. היא לקחה מידיה של אמרלד את השרשרת הדקה וענדה אותה על צווארה.

"לכי תסתכלי על עצמך בראי," אמרה בקול נרגש, "היא מאירה את כל הפנים שלך..."

אמרלד ניגשה אל הראי. התליון הקטן קיבל עתה את גון הטורקז של עיניה.

"אני אלך איתו תמיד, לכל מקום," הכריזה אמרלד בחגיגות ונגעה באבן החן הזוהרת. "לא אוריד אותו אף פעם, אמא."

"אני שמחה לשמוע," חייכה ווינטר, מרוצה.

"אבל..." נזכרה לפתע אמרלד, "מה יקרה כשאהפוך לילדת-פיות? השרשרת והתליון עדיין יתאימו לי? הם לא יהיו גדולים מדי?"

ווינטר צחקה. "אלה שרשרת ותליון קסומים," השיבה. "הם יתכווצו ויגדלו יחד איתך. אל תדאגי."

אמרלד חשה שוב סחרחורת והתיישבה בחזרה על המיטה. היא היתה מסוקרנת ועדיין מתוחה מעט.

"אולי מוטב שנשב לנו כאן ואספר לך מעט על ארץ-קסם," הציעה ווינטר כשהבחינה שאמרלד מתקשה לעכל את המידע. "ואולי כך יהיה לך קל יותר להתמודד עם כל זה כשיגיעו הצרצרים..."

"צרצרים?" חזרה אחריה אמרלד בעיניים פעורות, "על איזה צרצרים את מדברת?"

ווינטר הביטה בבתה בחמלה מהולה בקנאה קלה וידעה כי ייקח זמן עד שתוכל ליהנות מהעניין במקום להיבהל כל כך.

הן התיישבו על קצה המיטה. ווינטר סיפרה ואמרלד הקשיבה.

פרק שני

באותו הלילה שכבה אמרלד במיטתה דרוכה ולא הצליחה לעצום עין. היא שאלה את עצמה מתי תיקרא לראשונה בחייה להתייצב בארץ־קסם. היא בהתה בחלון חדרה והמתינה בכליון עיניים לבואם של הצרצרים הירוקים, שעליהם סיפרה לה אִמָּה. פָּאוּ, החתולה שלה, שכבה מכורבלת בזרועותיה. אמרלד גירדה בעדינות את קצה סנטרה השעיר וגרמה לחתולה לגרגר בחוזקה ולגופה המנומר לרטוט. פאו היתה חתולה בוגרת ושקולה, בת שמונה, בתו של אפצ'י, החתול שגידלה ווינטר בילדותה. אפצ'י נפטר בשיבה טובה לפני שנים, וכעת, מלבד הזיכרונות והתצלומים, הותיר אחריו יורשת־עצר יפהפייה וצהובת עיניים שנראתה בדיוק כמוהו, בעלת פרווה ערמונית־כתומה סמיכה ומבהיקה בדוגמה מנומרת. אמרלד קיבלה את פאו כשהיתה בת שלוש ומאז ישנו באדיקות זו במחיצת זו מדי לילה. לפני שנים, כשהיה אפצ'י כבר זקן מאוד, הצליח באופן מפתיע, במפגש קצר אחד עם חתולת השכנים, להביא לעולם חמישה גורים יפהפיים. אחד מהם, זכר אפור בעל מבט פראי, מתגורר עד היום בביתם של טום ולורה, סבה וסבתה של אמרלד. השני נמסר לבית דודתה של אמרלד, שני גורים נוספים נותרו בבית השכנים, שהוא בית אמם, ואילו פאו נמסרה לאמרלד ומאז הן יחד.

אמרלד התהפכה עתה מצד לצד, אך שריריה המתוחים וגופה הדרוך הקשו עליה להירדם. לבה הלם בקרבה והיא היתה נרגשת, ויחד עם זאת מבוהלת, לקראת הביקור המיוחל בארץ-קסם, שעליו סיפרה לה ווינטר. אך הצרצרים לא הופיעו, ובסופו של דבר נאלצה אמרלד לקום בבוקר בעיניים נפוחות, אל יום רגיל, וללכת לבית הספר.

"מה עובר עלייך, אָמִי? את נראית היום כמו איזה זומבי, מתנדנדת מצד לצד..." אמר אוליבר כשחזרו השניים מבית הספר.

הם פסעו בשדרה רחבת ידיים של עצי ערמון שרישרשו ברוח, ופנו ימינה לסמטה צדדית, שקיצרה בעבורם את הדרך. האוויר היה קר וצלול, אך לחות כבדה הורגשה בו, אם בשל מי האגם הסמוך או בשל העננים הסמיכים שממעל, שאיימו להמטיר בכל רגע.

"מה פתאום זומבי," משכה אמרלד בכתפיה, "אני בסך הכול עייפה. לא הצלחתי להירדם כל הלילה." באומרה זאת, כמעט נתקלה בעץ עב גזע שהיה בדרכה.

אוליבר משך אותה הצידה וצחק. "את לא רוצה להיראות כמו זומבי עם חבורה על המצח, נכון?" גם אמרלד צחקה. "אני חייבת לישון קצת," פסקה ופיהקה.

היא רצתה בכל לבה לשתף את אוליבר, חברה הטוב ביותר, במה שעבר עליה אתמול אחר הצהריים ולהסביר לו מדוע לא הצליחה להירדם הלילה ולמה ציפתה, אך אמה הזהירה אותה עוד אתמול כי כל הנושא של ארץ-קסם ושל

ילדי־פיות הוא סודי ביותר ואין לגלותו לאיש, לבד ממי שבא בסוד הדברים, כמובן. כדוגמה כואבת הביאה את חברותה העמוקה, רבת השנים, עם קית ותיארה לאמרלד עד כמה תמיד השתוקקה לספר לה את אשר עבר עליה מדי לילה בארץ־קסם, לשתף אותה בשלל ההרפתקאות ולהיוועץ בה, אך מעולם לא עשתה זאת משום שידעה כי היא עלולה לסכן בכך את ארץ־קסם כולה. כל השנים חשה שהסוד הזה שרבץ בינה לבין קית הציב ביניהן מחסום בלתי נראה, אף על פי שקית היתה ונותרה חברתה הטובה ביותר. מאז ומעולם חשה בשל כך תסכול עז. אמרלד שאלה את עצמה כיצד תוכל היא לעמוד בכך? כיצד תסתיר את העניין המסעיר הזה מאוליבר? הלוא היא מספרת לו הכול! מאז נולדו, בהפרש של ימים ספורים בלבד, היו חברים טובים. הם גדלו יחד, כמעט כמו אחים, נפגשו מדי יום, האמהות שלהם היו מפטטות ביניהן, ואמרלד ואוליבר התיידדו והיו לחברים בנפש. כשגדלו מעט הלכו יחד לאותו גן הילדים, וכעת למדו באותה הכיתה.

הילדים פנו לעבר הטיילת המישורית שהשתרעה לאורך האגם, מתפתלת בעקבותיו כבת לוויה נאמנה, עד שהאגם מתעגל לתוך עצמו והטיילת הופכת למדרכה סתמית וישרה, נפרדת מהאגם בצער וממשיכה אל פנים העיירה.

הטיילת היתה עתה כמעט ריקה מאדם, למעט סב ונכדו הקטן שפסעו בה יד ביד. הפעוט ליקק גלידה חומה מתוך גביע עשוי ופל. פניו היו מוכתמות וכך גם ידיו ומעילו, אך הוא נראה מאושר מאוד.

אמרלד חייכה. גם לה התחשק לזלול גלידה, אף שמזג האוויר עוד היה קר מדי לשם כך. יותר משהתחשק לה לזלול גלידה, התחשק לה לפגוש את סבא טום, וכמובן גם את סבתא לורה. זה זמן רב שלא ראתה אותם. השניים יצאו לגמלאות לפני זמן מה, ומאז העבירו את זמנם בטיולים ברחבי העולם. כעת שהו בברזיל. אמרלד תהתה מתי ישובו ומה יביאו הפעם באמתחתם. מכל טיול נהגו להביא לה ולרובי הקטנה שי קטן ומעניין שאופייני למקום שבו ביקרו. כך, מצרפת הביאו לנכדותיהם האהובות שני מגדלי אייפל קטנטנים ונוצצים, מהולנד הביאו שתי פרות מפלסטיק, שכאשר הופכים אותן הן גועות בקול מחריש אוזניים. מקנדה הביאו סירופ מייפל ערמוני וסמך, מאנגליה הביאו שתי דמויות קטנות של חיילי משמר המלכה, שחבשו לראשיהן כובעי פרווה שחורים ומגוחכים למראה, וכן הלאה. בין נסיעה לנסיעה היו שבים למנוחה בת כמה חודשים בביתם, שהיה מרוחק אף הוא מביתה של אמרלד. כך קרה שאמרלד מיעטה לראות את סבה וסבתה, אף על פי שרצתה בכך מאוד. את פֶּנְג'י, החתול האהוב שלהם, בנו של אפצ'י, מסרו זה מכבר למשמורת לזוג חברים קרובים, שטיפלו בו במסירות עד שיסיימו "לכבוש את העולם", כהגדרתם, וישובו סוף-סוף הביתה לצמיתות.

האגם היה שקט, ועל אף הרוח שנשבה, לא נראה בו אף גל. רק העננים שממעל נעו לאטם, בריקוד עדין, מניחים לרוח לשאת אותם עמה, מתמסרים אליה. הילדים המשיכו ללכת, נפרדו מהטיילת והתקרבו אל שורת הבתים הקרובה.

"כמה שיעורי בית קיבלנו בהיסטוריה, הא?" התאונן
אוליבר ויישר את ילקוטו על כתפיו השמוטות. התיק הכבד
עליו ושכמותיו כאבו.

"גם בלשון היו לא מעט שיעורים," הזכירה לו אמרלד
והוסיפה בדרמטיות, "ייקח לי נצח נצחים לסיים הכול!"
"אני מניח שעד הערב תצליחי לסיים," אמר אוליבר,
ושניהם צחקו.

אמרלד תהתה כיצד בכלל תצליח לארגן את מחשבותיה
ולהתרכז מספיק כדי להכין את שיעורי הבית. כל שרצתה
היה לישון, ואם לא לישון, אז לפחות להכיר כבר את
ארץ־קסם המהוללת, שא־מה הפליגה בשבחיה ביום
האתמול.

הם חלפו על פני הבתים הלבנים, הכמעט זהים זה לזה, עברו
את בית משפחת פֶּלְטֶשֶׁר, שחצרו תמיד היתה עמוסה צעצועי
פלסטיק של פעוטות, שעוררו את קנאתה של רובי, אחותה
הקטנה של אמרלד.

"למה לנו אין מגלשה כזאת?" נהגה לשאול, "גם אני
רוצה ארגז חול בחצר! ולמה לי אין טרמפולינה ובית על
עץ ושולחן פיקניק וסוס נדנדה כזה ורוד?" שאלה ושאלה,
ואביה נהג להשתיקה באותו משפט מטופש שתמיד שיעשע
אותו: "כי אותך אנחנו לא אוהבים, רובי."

רובי, שהיתה בעלת חוש הומור מפותח, יחסית לילדה
בת חמש, היתה משתתקת זעופת פנים ביודעה כי זוהי דרכו
העדינה של אביה לומר לה, "די לנדנד, רובי."

אחר כך חלפו הילדים על פני בית משפחת דייווידסון, שם התגורר זוג מבוגר שילדיו עזבו זה מכבר את הבית וכל שנותר להם הוא כלבם הנאמן, רקסי, שהיה כלב פודל נבחר במיוחד. גם כעת, כשחלפו אוליבר ואמרלד על פני הבית, נבח רקסי במלוא גרונו כשבעצם רעד מפחד.

לאחר מכן עברו ליד בית משפחת קארל, חלפו על פני בית משפחת הרינגטון, ואז הגיעו אל הבית הפינתי שמולו, ממש מעבר לכביש, גרה אמרלד.

הבית הפינתי היה שונה מיתר הבתים שברחוב. אמנם גם הוא כמותם היה צבוע לבן, אך היה שקט ומבודד. בבית הזה התגוררה גברת רֶד, אישה זקנה וערירית. אמרלד לא ידעה את שמה הפרטי, אלא את שם משפחתה בלבד. מפעם לפעם, כשערכה קניות עם אמה במכולת השכונתית, היו השתיים פוגשת אותה. אמרלד תמיד הקפידה לברכה לשלום בנימוס, כפי שלימדה אותה אמה. גברת רֶד תמיד ענתה בחיוך, אך מעולם לא פיתחה שיחה עם איש מבני משפחתה של אמרלד. היא היתה אישה קטנת קומה, בעלת שֶׁער שיבה אסוף לאחור בפקעת. עיניה היו תכולות בהירות ומבטה נעים. לחייה, שהשנים חרצו בהן קמטים, היו תמיד סמוקות. אף שהיתה אישה נעימת סבר, ביתה היה קודר, וְשֶׁקט מעיק זעק מקירותיו. החצר היתה מוזנחת וטחב צימח על הגדר שהקיפה אותה.

כעת, כשחלפו אוליבר ואמרלד על פני הבית, הופתעו למצוא את גברת רֶד עומדת בחצר, שעונה על גדר האבן סמוך לשער הכניסה.

"שלום, גברת רד," דיקלמו השניים בנימוס.

"שלום, ילדים," חייכה גברת רד את חיוכה הטוב.
אמרלד ואוליבר התכוננו להמשיך ללכת ולחצות את הכביש
לעבר ביתה של אמרלד, אך גברת רד עצרה בעדם.
"חכו רגע," אמרה בקול צרוד.

הילדים בלמו בבת אחת את רגליהם.
"אמרלד," פתחה גברת רד, "אני יודעת שאת לא כל כך
מכירה אותי, אבל אנא ממך, בואי, היכנסי עמי פנימה לרגע,
אני רוצה לבקש ממך דבר מה."

אמרלד המופתעת אפילו לא ידעה שגברת רד יודעת את
שמה. היא הביטה באוליבר בהיסוס. הוריה אסרו עליה ללכת
עם זרים או לשוחח עמם. אמנם הגברת רד לא היתה זרה
גמורה, אך הרעיון להיכנס עמה אל ביתה היה בעיניה של
אמרלד מוזר במקצת.

אוליבר סימן לה בתנועה זהירה של ראשו לסרב.
גברת רד קלטה את התנועה ומיהרה להסביר, "אין ממה
לחשוש, מדובר בכמה רגעים, לא יותר. ואתה, חמוד," פנתה
אל אוליבר, "יכול להמתין לה כאן בחוץ. אני מבטיחה לך
שאמרלד תשוב מיד וכי כל רע לא יאונה לה."

אוליבר חשק שפתיו. "אם אָמי נכנסת," אמר בגבורה, נחוש
בדעתו להגן על חברתו הטובה, "אני נכנס איתה."
גברת רד צחקה. "אתה ממש אביר קטן, הא?" טפחה בחיכה
על ראשו, "חסר לך רק סוס..."

אוליבר נפגע. הוא לא ילד קטן, חשב לעצמו, אין כל
סיבה ללגלג עליו.

"אני מצטערת," אמרה גברת רד, "אבל אני זקוקה רק
לאמרלד. מדובר במשהו אישי. ביני לבינה."

מה יכול להיות אישי ביני לבין גברת רד? תהתה אמרלד וסקרנותה התעוררה.

"אומר לכם מה נעשה," אמרה גברת רד כשראתה את ההיסוס בעיני הילדים, "אמרלד תיכנס איתי פנימה, וכפיצוי, אביא לך בינתיים, אוליבר, צלוחית עם עוגיות שקדים טריות. מה אתה אומר? אפיתי אותן הבוקר."

אוליבר לא אהב את היחס שלה אליו, הוא חש שהיא מתנשאת ונוהגת בו כבפעוט. באמת, חשב לעצמו, היא מנסה לקנות אותי בעוגיות?!

"אני לא אוהב שקדים, תודה," אמר בנימוס, "ואני לא חושב שאמרלד רוצה להיכנס איתך פנימה. את יכולה להגיד לה את מה שאת רוצה כאן בחוץ, בנוכחותי. אין בינינו סודות. נכון, אָמִי?" פנה אל אמרלד.

לבה של אמרלד החסיר פעימה. המשפט האחרון לא היה מדויק לגמרי. האם אין ביניהם סודות? עד אתמול עוד היתה משיבה מיד ללא היסוס שלא, אין ביניהם סודות, אבל אחרי מה שאירע כבר לא יכלה לומר זאת. היא בלעה רוק והינהנה.

"אני לא כל כך בטוחה בקשר לזה..." מילמלה גברת רד וקרצה לאמרלד.

אמרלד פערה את פיה, תוהה לפשר תגובתה. אוליבר לא השיב. הוא רק הביט באמרלד וניסה לקרוא את מחשבותיה.

הסקרנות הכריעה אותה. "אני חושבת שזה יהיה בסדר..." אמרה בסופו של דבר לאוליבר, "אני אכנס איתה רק לרגע, אולי. אבל תבטיח לי שתחכה לי כאן. אני מיד חוזרת."

"איך שאת רוצה," משך אוליבר בכתפיו.
לרגע חש נבגד. רק לפני שניות ספורות הציע להגן עליה,
אך אמרלד הפנתה עורף למחוות האכירות שלו ובחרה ללכת
עם גברת רד.

גברת רד חייכה, מרוצה מהחלטתה של אמרלד, והובילה
אותה פנימה, אל הבית.

הבית היה אפל וקר. אמרלד תהתה כיצד ייתכן שבתוך
הבית קר אפילו יותר מאשר בחוץ. ריח נעים של שקדים
וקינמון עמד באוויר. אמרלד נשמה אותו עמוק אל ריאותיה.
חדר האורחים המרווח היה משובץ נרות שבערו באור חם.
"למה את לא מדליקה את האור?" תהתה אמרלד, "יש
לך הפסקת חשמל?"

גברת רד חייכה. "אני מעדיפה את אור הנרות," אמרה.
"אור המנורה מכאיב לעיני."

תשובתה נראתה לאמרלד משונה, אך היא לא אמרה דבר,
מחשש שתעליב את גברת רד.

"אני רוצה לבקש ממך משהו," אמרה גברת רד. היא הציצה
מבעד לחלון וידידה שאוליבר עודנו שם, עומד שעון על
הגדר וממתין לאמרלד בנאמנות של גור כלבים. היא שלפה
מתוך שידת עץ כהה מגילת קלף קטנטנה, שגודלה כפרק
אחת האצבעות, והיא מגולגלת וקשורה בסרט.

"אני רוצה שתשמישי שליחה עבורי, אמרלד," אמרה
בנעימה בוטחת. "אני יודעת מה קרה הלילה," עיני התכלת
שלה הביטו באמרלד, "אל תשאלי אותי איך ולמה, זה סיפור
ארוך מאוד ואין לנו זמן כרגע. אני רוצה לבקש ממך למסור
את הפתק הזה למישהי שמאוד יקרה ללבי."

"למי?" שאלה אמרלד ועיניה התרחבו בסקרנות.
 "לקמליה," אמרה גברת רד.
 שפתה התחתונה של אמרלד נשמטה בהפתעה. "לקמליה?"
 שאלה. "רגע, איזו קמליה?"
 גברת רד חייכה. "האם את מכירה יותר מקמליה אחת?"
 שאלה.

"למען האמת," הודתה אמרלד והשפילה את מבטה במבוכה,
 "בינתיים אני לא מכירה אפילו קמליה אחת..."
 "כן," אמרה גברת רד, "אני יודעת שלא קראו לך הלילה.
 גם אני המתנתי עמך. בוודאי לא הבחנת בי, אבל ישבתי כל
 הלילה ליד החלון וחיכיתי יחד איתך לצרצרים. אני יודעת
 שהם לא הגיעו, אבל אל תדאגי, חמודה, אני מניחה שהלילה
 יגיעו. וכשהם יגיעו וילוו אותך לארץ-קסם, אל בית-השיבות,
 אנא, בבקשה ממך, מסרי את הפתק הזה לקמליה. זה חשוב
 לי מאוד."

אמרלד לא ידעה מה לומר, הלוא רק אתמול חזרה אמה
 והבהירה לה עד כמה העניין סודי, עד כמה מועטים הם
 האנשים בעולם שמודעים לקיומן של פיות, עד כמה בודדים
 הם ילדי-הפיות עצמם. והנה כבר היום היא פוגשת בגברת
 רד, וזו מספרת לה בשלוות נפש כי היא מכירה את קמליה
 ויודעת שאמרלד היא ילדת-פיות!

היא לא ידעה כיצד להגיב ולכן פשוט שתקה.
 "אני מניחה שאת עדיין מבולבלת במקצת," התנצלה גברת
 רד, "אני מצטערת שהתנפלתי עלייך ככה, חמודה. אני פשוט
 ממתינה כבר שנים שתהפכי לילדת-פיות, ואת משום מה
 התמהמהת... לכן, כשראיתי אתמול אחר הצהריים כיצד את

מרפרפת בחדרך בכנפייך החדשות, ידעתי שהגיעה השעה שאוכל סוף-סוף לתקשר דרכך עם קמליה."

"אבל..." גימגמה אמרלד והעבירה את ידה בשערה, "איך את יודעת מה זה ילדי-פיות? ואיך ידעת שגם אני עומדת להפוך לכוז?"

גברת רד חייכה שוב והציצה מבעד לחלון. אוליבר, שהמתין בחוץ, החל לגלות סימנים של חוסר מנוחה. "לא עכשיו, חמודה," אמרה והישירה אליה את מבטה התכול. "כל דבר בעתו."

אמרלד הביטה בה, מופתעת אף יותר. המשפט הזה, שבקע זה עתה מגרונה של הגברת רד, היה רקום באותיות זהב ותלוי ממוסגר בכניסה לביתם מאז ומתמיד. כל דבר בעתו. היא מעולם לא תהתה על פשרו, אך באחד הימים סיפרה לה ווינטר כי המשפט הזה מסמל הרבה בעבודה ובעבור אביה, משום שאת המשפט הזה אמר אביה לאמה ביום שהציע לה נישואין. אמרלד שאלה את עצמה אם יש קשר בין הדברים. "אני..." גימגמה.

גברת רד הניחה את אצבעה המורה על פיה, מסמנת לאמרלד להיות בשקט. "את לא צריכה להגיד דבר," אמרה וליטפה את כתפיה, "זה ביני לבינך, חומד. אני סומכת עלייך, ואת צריכה לסמוך עלי. מסרי את הפתק לקמליה בהקדם האפשרי, בבקשה."

אמרלד המבולבלת הינהנה ותחבה את מגילת הקלף הקטנטנה עמוק לכיס מכנסיה.

הגברת רד ליוותה אותה אל הדלת ופתחה אותה לפניה. "להתראות, גברת רד," נפרדה ממנה אמרלד.

"את יכולה לקרוא לי רוז", קרצה אליה הגברת רד, כממתיקת סוד, "גברת רד זה קצת יותר מדי רשמי, לא?"

"להתראות, רוז", אמרה אמרלד וגמעה בעיניה עוד מעט מהחדר, בטרם תלך. לפתע, באופן לגמרי לא צפוי, היא לא רצתה לשוב הביתה ולא התחשק לה לחזור אל אוליבר, שעדיין המתין לה בחוץ, מעביר את משקלו מרגל לרגל ומצפה בוודאי להסברים. היא רצתה להישאר עוד ועוד בביתה של גברת רד, רוז רד, כפי שנודע לה עתה. לא היה לה כל הסבר הגיוני לכך, אבל רוז סיקרנה אותה וביתה נעם לה, למרות הקור ששרר בו. משהו בנרות הדולקים, משהו בניחות הקינמון המתקתק – משהו גרם לה לרצות להישאר. אך רוז הדפה אותה בעדינות החוצה ונפרדה ממנה לשלום, דוחקת בה ללכת.

כשראה אוליבר שאמרלד מתקרבת, הזדקף במקומו.

"הכול בסדר, אָמִי?" שאל בדאגה, ואמרלד אמרה שכן, הכול בסדר גמור.

רוז נותרה לעמוד ליד הדלת והתבוננה בילדים שעדיין עמדו ליד שער החצר.

"אז איזה עוגיות אתה כן אוהב?" צעקה אל אוליבר.

אוליבר הרים את ראשו לעברה, שואל את עצמו אם מדובר באויבת או בידידה חדשה. הוא משך בכתפיו והשיב, "עם שוקולד. או עם חמאה."

רוז חייכה והשיבה, "אם כך, בפעם הבאה כשתעברו כאן אחרי בית הספר ימתינו לכם עוגיות חמאה טריות. עשינו עסק?"

אוליבר לא רצה להתחייב, משום שלא ידע מה צפוי להיות חלקו בעסקה. "נראה", הוא גימגם ומשך משם את אמרלד הנסערת.

הם חצו את הכביש ואוליבר שאל, "נו, אז מה היא רצתה ממך? ספרי כבר!"

לבה של אמרלד הלם. כעת, חשבה לעצמה, יהיה עליה לשקר במצח נחושה לחברה הטוב ביותר! מצד שני, הזכירה לעצמה, כדאי שאתחיל להתרגל לעניין הזה. עושה רושם שמעתה אצטרך לשקר לאוליבר לא מעט, או לפחות להשתמש ב"שקרים לבנים" או "לעגל פינות", כפי שכינתה זאת אמה אתמול, כששוחחו. היא שנאה את המחשבה על כך. היא לא רצתה לשקר לאוליבר בשום אופן וגם לא לעגל פינות, אך לא ראתה כל ברירה אחרת.

"סתם", השיבה בביטול, "אין לה חשמל בבית והיא ביקשה ממני לדבר עם אבא שלי ולשאול אם הוא יוכל לעזור לה לטפל בזה." בבת אחת התפשטה צריבה משונה בבטנה. זו היתה תחושה איומה. היא שיקרה. שיקרה ממש, לאוליבר, חברה הטוב ביותר.

ילדה מגעילה שכמותי, חשבה לעצמה.

אוליבר כיוון את גבותיו באי הבנה. "אז למה היא היתה כל כך מסתורית? למה היא לא נתנה גם לי להיכנס?" "אני לא יודעת," ניסתה אמרלד להמעיט מהעניין, "אני חושבת שהיא קצת משוגעת. לא חשוב, עזוב את זה עכשיו, ממילא כבר הגענו לבית שלי."

"טוב," אמר אוליבר, אם כי בתוך תוכו עדיין חש פגוע מעט ומבולבל. "ביי, אָמִי, נתראה מחר בבוקר. אני אבוא לאסוף אותך, כרגיל."

"ביי, אולִי," אמרה אמרלד ופתחה את השער המוביל לחצר הקדמית של ביתה.

אוליבר המשיך ללכת עד לבית הסמוך ופתח גם הוא את השער המוביל אל החצר. אמרלד ראתה כיצד הוא חוצה את המדשאה הרחבה, הזהה בדיוק למדשאה הקדמית של הבית שלה, עד שהגיע אל גרם המדרגות המוביל אל מרפסת קדמית מקורה, ואז אל דלת הכניסה. גם היא חצתה את המדשאה, גוררת את רגליה על שביל הגישה המשובץ אבנים. היא עלתה את שלוש המדרגות שהובילו אל גזוזטרת העץ המוגבהת. על הגזוזטרה, לצד הדלת, הבחינה בספסל הנדנדה שהתנדנד ברוח והשמיע חריקה חרישית. היא פתחה את הדלת, עייפה ומבולבלת, ונכנסה פנימה.